

N:o 285.

Af herr **P. P. Waldenström m. fl.**, i anledning af Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning angående försäljning af vin och maltdrycker.

En kardinalpunkt i nykterhetsvännernas kraf beträffande handeln med öl¹⁾ har i långa tider varit, att denna handel skulle skiljas från all annan handel, hvartill särskild anmälan erfordras. År 1892 skref också Riksdagen till Kungl. Maj:t därom, men skrivelsen föranledde ingen åtgärd från Kungl. Maj:ts sida, och det icke för principens skull, utan därför, att ett sådant stadgande under dåvarande förhållanden skulle blifva gällande äfven i fråga om svagdricka. Nu har detta skäl förfallit, sedan i lagstiftningen en gräns blifvit uppdragen mellan öl och svagdricka.

Skälet till att ölhandeln bör skiljas från all annan handel är precis detsamma, som vållade, att så skedde med brännvinshandeln. Ölet är en rusdryck, det är saken, och om än brännvinet är starkare, så är det dock tvifvel underkastadt, om ej ölet kommer mer fylleri åstad än brännvinet. En rusdryck bör icke finnas tillgänglig på ställen, där människor måste köpa sina verkliga förnödenheter. Så länge ölhandeln får förenas med annan handel, så gäller om frestelsen att köpa öl precis detsamma, som förr gällde om frestelsen att köpa brännvin.

Men icke blott det. Många handlande önska af hjärtat en sådan lag och skulle prisa sig lyckliga, om den komme till stånd. De vilja icke sälja öl, men anse sig *tvungna* därtill, emedan deras kunder annars gå till deras konkurrenter, som äfven sälja öl.

Kungl. Maj:t har emellertid i sitt förslag icke upptagit något sådant stadgande. Endast så till vida har Kungl. Maj:t gått detsamma

¹⁾ I denna motion mena vi med öl hvarje maltdryck, hvars alkoholhalt öfverstiger den för svagdricka bestämda gränsen.

till mötes, att Han föreslagit, att Konungens befallningshafvandes tillstånd skulle i hvarje fall erfordras för en handlandes rättighet att sälja öl, äfvensom att samma lag skulle gälla för land och för stad. Detta är ju ett afsevärdt framsteg, det erkännes. Men om flere inbördes konkurrerande och i öfrigt lika kvalificerade handlande på en plats sökte denna rättighet och den medgäfves endast en af dem, så vore det ett vidrigt godtycksregemente till gynnande af den ene på den andres bekostnad. Och till sådant bör lagen icke gifva anledning.

Något behof af ölhandels förening med annan handel förefinnes icke. I städerna finnas alltid ölafhämtningsställen oberoende af all annan handel. Och hvad landsbygden angår, så kunna de, som nödvändigt anse sig behöfva öl, per post eller telefon rekvirera sådant från närmaste bryggeri, som då äger rättighet att sända dem det.

Om än ofvanstående motivering egentligen gäller endast ölet, synes dock icke anledning förefinnas att i detta afseende göra skillnad mellan öl och vin.

På grund häraf anhålla undertecknade, att Riksdagen må för sin del besluta ett sådant tillägg till § 13 af Kungl. Maj:ts förslag till förordning angående försäljning af vin och maldrycker, att där tillägges ett moment af följande lydelse:

4. Sådant tillstånd må dock icke meddelas den, som idkar annan handel, hvartill särskild anmälan erfordras.

Skulle vederbörande utskott finna en annan formulering lämpligare, så hafva vi ingenting däremot.

Stockholm den 12 april 1905.

*P. Waldenström. E. Räf. Carl Sandquist. J. Byström. Ernst Beckman.
Oskar Eklund. J. E. Ericsson, Ahlberga. Edvard Wavrinsky.
S. H. Kvarnzelius. W. Johansson, Öija. Jakob Pettersson.
N. Nilsson. Joh. Er. Nordin. Smeds Lars Olsson.
C. J. Hammarström. E. G. Åkerlind. G. O. V. Lindgren.
A. F. Broström. D. Persson i Tällberg. Johan Ericsson.
And. Olsson i Mårdäng. Oskar Berg. Ol. Olsson i See. P. Hörnstén.*